

Φιλήμονος ὑποδοχή
ἐν θορυβῳδει ταραχῇ.

Α΄.

Ἦλθε λοιπὸν ὁ Δήμαρχος ἀπὸ τὴν Βαυαρίαν
καὶ λόγους καὶ μεγαλοφυῶν σχεδίων ἀπειρίαν.
Ἡ ἀφιξίς του ἔγινε γνωστὴ ἔκ τῶν προτέρων
καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοὶ ἔκ τῶν προσφιλεστέρων
κατέβησαν εἰς τὸν σταθμὸν με χαίρουσαν ψυχὴν
να κάμουν εἰς τὸν Δήμαρχον λαμπρὰν ὑποδοχὴν.

Ἄλλ' ὅμως εἰς τὰς Πάτρας πρὶν μετέβη ἐσπευσμένως
καὶ ὁ τοῦ Δήμου Σολωμός, μηχανικὸς πανυμένος.
Ὅχι ἦττον ἦσαν ἑστὸν σταθμὸν καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς πρώτοις,
ὁ Ζαχαρίας δηλαδή καὶ ὁ Σηλυβριώτης,
ὁ Χοῖδᾶς, ὁ Γέροντας, ὁ Σόλων καὶ οἱ ἄλλοι,
παρισταμένου ἐνταντῶ καὶ Λάμπρου τοῦ Μιχάλη.

Δεκάτη ὥρα τῆς νυκτὸς ὡς ἔγγιστα θὰ ἦτο
ὅπότεν ἦλθε ἑστὸν σταθμὸν καπνίζων ὁ Συρμός
καὶ τότε πλέον ἤχησαν ἐνθουσιώδη ζήτω
καὶ ὅλοι τὸν Φιλήμονα ἐφίλησαν θερμῶς
ὡς ἄγγελον καὶ δαίμονα μελλούσης σωτηρίας
καὶ δὴ τὸν προσεφώνησε ὡς δεῖ ὁ Ζαχαρίας.

Ἄλλὰ καὶ τοῦ Καλλιφρονᾶ ἠσπάσθησαν τὰ χεῖλη
καμπόσοι γνώριμοι πιστοὶ καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ στὰ Πατήσια ἔπειτα τὸν ἔπῃσαν με ἀμάξι
ἐν θορυβῳδει ταραχῇ καὶ τόση παρατάξει
κι' ὁ τῶν Συμβούλων Πρόεδρος φαιδρὸς τὰ μάλα ἦτο
καὶ τὰ τοῦ ταξειδίου του πρὸς ὄλους διηγεῖτο.

Δὲν ξέρομε ἂν ἔκαμε προσφώνησιν κι' αὐτός,
μὰ βέβαια θὰ ἔκαμε καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
διότι ρήτωρ ἔγινε κι' ἐκεῖνος δυνατός
κι' ὁ Δήμαρχος τὸν ἔκαμε εἰς ὅλα παπαγάλο.
Καὶ τώρα ὁμιλητικὸν τὸν βλέπουν αἱ Ἀθηναί
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος εἰς προσφωνήσεις εἶναι.

Ἄλλ' ὅμως ἄς ἀφήσωμεν τὸν Σύμβουλον αὐτόν
κι' ἄς πιάσωμε τὸν ἄρχοντα τοσούτων δημοτῶν.
Κατῆλθεν οὖν ὁ Δήμαρχος γελῶν καὶ ὑπερχαίρων
καὶ ὑπὸ μάλης σχέδια καὶ προσφωνήσεις φέρων,
ὠραῖος ὅπως πάντοτε καὶ ραδινὸς τὸ χρῶμα
κι' οἱ φίλοι τὸν ἐκύτταζαν με ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Κι' ἐμβάσαντες τὸν Δήμαρχον εἰς ἀμαξαν μεγάλην σταδίουσ τρεῖς διήνυσαν καὶ πέντε παρασάγγας καὶ εἰς τὴν πόλιν ἔφθασαν μὲ θόρυβον καὶ ζάλην, ἀκολουθούμενοι συχνά κι' ἀπὸ καμπόσους μάγκας. Ἀφοῦ δὲ ἴστοῦ Φιλήμονος ἐσίμωσαν τὸ σπῆτι, τοιαῦτα πρὸς τοὺς φίλους του ὁ Δήμαρχος κηρύττει.

«Συμπατριῶται φίλτατοι, καλῶς σᾶς ἤρα πάλιν, ἀφοῦ τοῦ ἔθνους ἐντολὴν ἐπλήρωσα μεγάλην. Καλῶς σᾶς ἦλθα μὲ σοφῶν σχεδίων ἀπειρίαν, ἀλλ' ὅμως μὴ νομίζετε πῶς εἶμαι ὅπως πρῶτα, διότι ἐπανέρχομαι ἀπὸ τὴν Βαυαρίαν, προσθέσας εἰς τὰ φῶτα μου καὶ ἄλλα νέα φῶτα.

«Τὸ ἔθνος χαίρει ἀληθῶς μεγάλας συμπαθείας καὶ τάχιστα θὰ ἔχωμεν καὶ ξένων βοηθείας. Σᾶς βεβαιῶ πῶς ἡ Ἑλλάς εἰς δόξαν προχωρεῖ καὶ τοῦτο δῆλον γίνεται ἐκ τῶν πολλῶν τιμῶν, ποῦ ἔκαμαν ἴστο Μόναχον οἱ φίλοι Βαυαροὶ ἴστοῦ Ἄστεος τὸν Δήμαρχον κι' εἰς ἄλλους ἐξ ἡμῶν.

(Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔξαλλος ὁ Δήμαρχος ἐλάλει, νερο νερο ἐφώναξαν καμπόσοι διψασμένοι καὶ τὸν κακόσας τὸν καιρὸ ἀπήντησαν οἱ ἄλλοι καὶ ἄφωνος ὁ Δήμαρχος ὀλίγην ὥραν μένει. Μὰ πάλιν ἐπανελάβε τὸν λόγον του ὡς πρῶτον ἐν μέσφ ζωηρῶν κραυγῶν καὶ πολυχρῶμων φῶτων)

«Μὴ μοῦ φωνάζετε νερο... ὑπομονὴ ὀλίγη... κι' ἂν ξηρασίᾳ παντελῆς πρὸς τὸ παρὸν μᾶς πνίγη, ἀλλὰ ἐγὼ ἴστο Μόναχον ἐφρόντισα δι' ὅλα κι' ἐνῶ ἀντήχουν γύρω μου κραυγαὶ καὶ πυροβόλα, ἐγὼ τὸν νοῦν μου πάντοτε τὸν εἶχα πρὸς ὑμᾶς, μὴ λησμονῶν τοὺς ἐκλογεῖς ἴσας τόσας μου τιμάς.

«Καὶ τοῦ Μονάχου ἐν σπουδῇ ἐξήταξα τοὺς δρόμους καὶ νύκτα εἰσεχώρησα εἰς πλείστας ὑπονόμους, ἐπιθυμῶν συστήματα ἰγυεινῆς νὰ μάθω καὶ ἀσφυξίαν ἐξαφνα ὀλίγου δεῖν νὰ πάθω ἐξ ἀναθυμιάσεων τῶν ρυπαρῶν κοπρῶνων πρὸς χάριν τῶν φιλτάτων μου, πρὸς χάριν σας καὶ μόνον.

«Σπουδάσας δὲ πολλὰ σοφὰ εἰς τοὺς σοφοὺς ἐκείνους νὰ κάμω ἀπεφάσισα ἐλέφαντας ξυλίλους καὶ οὕτω τὸ κατάβρεγμα νὰ κάμνουν τέλος πάντων αἱ προβοσκίδες αἱ μακρᾶι αὐτῶν τῶν ἐλεφάντων. Πλήν καὶ δι' ἄλλα, κύριοι, ἐφρόντισα δεόντως καὶ ταῦτα θὰ τὰ μάθετε τοῦ χρόνου προϊόντος.

«Ἐν τούτοις δὲν ἐξέχασα τὰ ἱερὰ ἐδάφη, μαθῶν δ' ἐκεῖ ἐκ Βαυαρῶν κι' ἡμεδαπῶν Ἑλλήνων πῶς εἶναι κι' εἰς τὸ Μόναχον σεπτῶν προγόνων τάφοι, πρὸς τοὺς προγόνους ἔσπευσα μετὰ λυγμῶν καὶ θρήνων καὶ προσεφώνησα σκιάς καὶ κόκκαλα σπαρμένα εἰς χώματα Βαυαρικὰ καὶ εἰς ἐδάφη ξένα.

«Κι' ἀνιήχθησαν ἐκ τῶν λυγμῶν κοιλάδες καὶ βουνά, οὐχ ἦττον συμπαρέλθον καὶ τὸν Καλλιφρονᾶ, διότι τώρα ἔμαθε πολλὰ νὰ ὀμιλῇ κι' αὐτὸς ὅπου ἐλέγετο ἀμύλητο νερο κι' ἀκούσαντες ἠπόρησαν φιλέλληνες πολλοί, ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἠπόρησα καὶ ἀκόμη ἀπορῶ.

«Καὶ οὗτος φέρων λάγνηνον ἐκ πολυτίμων μύρων δεόντως προσεφώνησε τοὺς τάφους τῶν μαρτύρων καὶ ρήτωρ ἐπιτάφιος οὐχὶ σμικρὸς ἐφάνη κι' ἡ γλῶσσα του σᾶς βεβαιῶ πῶς ἔτρεχε ροδάνι καὶ οὕτω πῶς ἐτέλεσε κι' ἐκεῖνος πᾶν καθήκον πρὸς τῶν προγόνων τὰς σκιάς καὶ πρὸς τὸν Λουδοβίκον.

«Κι' ἐλεεινολογήσαμεν καὶ σᾶς κι' ἐμᾶς τοὺς νάνους κι' οἱ δύο κατεθέσαμεν τοὺς πρέποντας στεφάνους καὶ ἀνεμνήσθημεν εὐθὺς τῶν εὐκλεῶν ἀγῶνων καὶ ρόδα κατεσπείραμεν μὲ δάκρυα λουσμένα κι' ἕνας παππᾶς ἐδιάβασε ἴστοὺς τάφους τῶν προγόνων κι' ἀφοῦ ἐδιάβασε αὐτοῦς, ἐδιάβασε κι' ἐμένα.»

Β'.

(Καὶ ἄλλα ἠθέλε νὰ πῆ ὁ Δήμαρχος ἀκόμα, ἐξαίφνης ὅμως κόκκινο βεγγαλικὸ ἀνάβει, πολὺς δ' ἐγέμισε καπνὸς τοῦ ρήτορος τὸ στόμα, τὸν ἔπιασε ξερόβηχας καὶ ἡ παρλάτα παύει.)

Φαρμακερὴ ἴστη Ζάκυνθο ἡμέρα ξημερόνει σὰν τότε ὅπου ἔχασε τὸν πρῶτο ποιητὴ της κι' ὀλόμαυρη μοιρολογεῖ τὸ μόνο της ἀηδόνη, τὸν λατρευτὸ ἀφέντη της, τὸν ἐλευθερωτὴ της, ποῦ μιὰ φορὰ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὸ ξένο χέρι καὶ τραγουδεῖ ἐλεύθερη χειμῶνα κολοκαῖρι.

Βαρεῖὰ βαρεῖὰ ἴστης ἐκκλησιαῖς σημαίνουν ἡ καμπά-
[ναις
καὶ κλαῖνε τὸν Λομβάρδο τους καὶ τὰ παιδιὰ κι' ἡ μάν-
Μὰ καὶ τὸ ἔθνος σήμερα μαυροντυμένον κλαίει [ναις.
πολιτευτὴ καὶ ρήτορα μὲ φλόγα κι' ἀνθρωπιὰ
καὶ δέρνεται ἡ Ζάκυνθος κατάστηθα καὶ λείει.
«Λομβάρδε μου, τὸ στόμα σου δὲν θὰ τὰκούσω πιά.»

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴστο σπῆτι μου ἀνέβη, —
ἴστην Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ζύδη, —δηὸ ἴστο λάδι, τρεῖς ἴστο ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.